DOMSTOLENS KENDELSE (Sjette Afdeling)

8. april 2008 *

I sag C-503/07 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i Domstolens statut, iværksat den 14. november 2007,

Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH, Aachen (Tyskland), ved Rechtsanwälte H. Posser og S. Altenschmidt,

appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

Fels-Werke GmbH, Goslar (Tyskland),

Spenner-Zement GmbH & Co. KG, Erwitte (Tyskland),

sagsøgere i første instans,

* Processprog: tysk.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved U. Wölker, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden L. Bay Larsen, og dommerne P. Kūris og C. Toader (refererende dommer),

generaladvokat: J. Mazák
justitssekretær: R. Grass,

under henvisning til sagsøgerens begæring om at underkaste sagen en fremskyndet procedure i henhold til artikel 62a i Domstolens procesreglement,

og efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH (herefter »Saint-Gobain Glass Deutschland«) har iværksat appel med påstand om ophævelse af kendelse afsagt af De

Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 11. september 2007, Fels-Werke m.fl. mod Kommissionen (sag T-28/07, herefter »den appellerede kendelse«), hvorved Retten afviste søgsmålet, hvorunder selskabet havde nedlagt påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning K(2006) 5609 af 29. november 2006 om den nationale plan for tildeling af kvoter for drivhusgasemissioner, som Tyskland har forelagt for perioden 2008-2012 (herefter den »omtvistede beslutning«).

Retsforskrifter

2 Artikel 1 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af 13. oktober 2003 om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF (EUT L 275, s. 32) fastlægger med virkning fra den 1. januar 2005 en sådan ordning (herefter »ordning for handel med kvoter«) med henblik på at fremme reduktionen af drivhusgasemissioner — navnlig kuldioxid — på en omkostningseffektiv og økonomisk effektiv måde.

3 Ifølge artikel 2 i direktiv 2003/87 finder direktivet anvendelse på emissioner fra de i bilag I opførte aktiviteter, hvorunder er nævnt anlæg til fremstilling af glas.

4 Artikel 11 i direktiv 2003/87 fastsætter en første periode for tildeling af kvoter, som løber fra 2005 til 2007 (herefter den »første tildelingsperiode«), og herefter en anden periode for tildeling af kvoter, som løber fra 2008 til 2012 (herefter den »anden tildelingsperiode«).

5 Betingelserne og procedurerne for de kompetente nationale myndigheders tildeling af kvoter til driftsledere af anlæg på grundlag af en national plan for tildeling (herefter »national tildelingsplan«) er for disse to tildelingsperioder præciseret i artikel 9, 10 og 11 i direktiv 2003/87.

6 Artikel 9, stk. 1, første afsnit, i direktiv 2003/87 bestemmer:

»For hver af de i artikel 11, stk. 1 og 2, omhandlede perioder udarbejder hver medlemsstat en national plan med angivelse af den samlede mængde kvoter, den vil tildele for den pågældende periode, og hvordan den vil tildele dem. Planen skal være baseret på objektive og gennemsigtige kriterier, herunder kriterierne i bilag III, under skyldig hensyntagen til offentlighedens bemærkninger. […]«

7 Artikel 9, stk. 1, andet afsnit, i direktiv 2003/87 pålægger medlemsstaterne for hver tildelingsperiode at offentliggøre og forelægge Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og de andre medlemsstater en national tildelingsplan.

8 Direktivets artikel 9, stk. 3, er affattet som følger:

»Kommissionen kan senest tre måneder efter en medlemsstats forelæggelse af en national tildelingsplan i henhold til stk. 1 afvise planen eller en del heraf, hvis den er uforenelig med kriterierne i bilag III eller med artikel 10. Medlemsstaten træffer kun afgørelse i henhold til artikel 11, stk. 1 eller 2, hvis foreslåede ændringer er godkendt af Kommissionen. En afgørelse om afslag truffet af Kommissionen skal begrundes.«

9 I henhold til artikel 10 i direktiv 2003/87 tildeler medlemsstaterne mindst 95% af kvoterne gratis for den første tildelingsperiode.

10 Artikel 11 i direktiv 2003/87 vedrørende tildeling og udstedelse af kvoter bestemmer:

»1. For den treårsperiode, der begynder den 1. januar 2005, træffer hver medlemsstat afgørelse om den samlede mængde kvoter, den vil tildele for denne periode, og om tildelingen heraf til driftslederen af hvert anlæg. Afgørelsen træffes senest tre måneder inden periodens begyndelse og baseres på medlemsstatens nationale tildelingsplan, som er udarbejdet i henhold til artikel 9 og i overensstemmelse med artikel 10, under skyldig hensyntagen til offentlighedens bemærkninger.

2. For den femårsperiode, der begynder den 1. januar 2008, og for hver efterfølgende femårsperiode, træffer hver medlemsstat afgørelse om den samlede mængde kvoter, den vil tildele for denne periode, og påbegynder processen for tildeling heraf til driftslederen af hvert anlæg. Afgørelsen træffes mindst tolv måneder inden den pågældende periodes begyndelse og baseres på medlemsstatens nationale tildelingsplan, som er udarbejdet i henhold til artikel 9 og i overensstemmelse med artikel 10, under skyldig hensyntagen til offentlighedens bemærkninger.

3. Afgørelser, der træffes i henhold til stk. 1 eller 2, skal være i overensstemmelse med [EF-]traktatens bestemmelser, særlig artikel 87 og 88. Når medlemsstaterne træffer afgørelse om tildeling, tager de hensyn til behovet for at give nytilkomne adgang til kvoter.

[…]«

11 Bilag III til direktiv 2003/87 opstiller 11 kriterier for de nationale tildelingsplaner.

12 Kriterium 5 og 10 i bilag III til direktivet lyder således:

»5. Planen må ikke diskriminere mellem virksomheder eller sektorer på en sådan måde, at visse virksomheder eller aktiviteter begunstiges ubehørigt, jf. kravene i traktaten, navnlig artikel 87 og 88.

[…]

10. Planen skal indeholde en liste over de anlæg, der er omfattet af dette direktiv, og over de kvotemængder, som det er hensigten at tildele hvert enkelt anlæg.«

13 Ifølge artikel 13, stk. 1, i direktiv 2003/87 er kvoter kun gyldige for emissioner i den periode, for hvilke de er udstedt.

Sagens baggrund

14 Det følger af den appellerede kendelse, at sagsøgeren driver et glasfremstillingsanlæg i Porz. Ved en beslutning af 16. december 2004 truffet af Umweltbundesamt (det tyske

Forbundsmiljøkontor) blev sagsøgeren for en del af dette anlæg, som blev taget i brug i løbet af årene 2003 og 2004, tildelt emissionskvoter for den første tildelingsperiode på grundlag af den tyske nationale tildelingsplan (herefter den »tyske tildelingsplan I«) og § 8 i lov om tildeling af emissionskvoter for perioden 2005-2007 (Zuteilungsgesetz 2007) af 26. august 2004 (BGBl. 2004 I, s. 2211, herefter »ZuG 2007«).

15 I medfør af § 8, stk. 1, andet punktum, i ZuG 2007 er det pågældende anlæg under en periode på 12 år fra det år, det tages i brug, fritaget for, at en opfyldelsesfaktor finder anvendelse.

16 I henhold til § 2 i ZuG 2007 finder denne lovs relevante bestemmelser kun anvendelse i den første periode, medmindre specifikke bestemmelser fastslår andet.

17 Desuden bestemmer § 7 i lov af 8. juli 2004, der gennemfører direktiv 2003/87/EF om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet (Gesetz zur Umsetzung der Richtlinie 2003/87/EG über ein System für den Handel mit Treibhausgasemissionszertifikaten in der Gemeinschaft, BGBl. 2004 I, s. 1578, herefter »TEHG«), bl.a. at den nationale tildelingsplan, som vedtages for hver tildelingsperiode, udgør grundlaget for en tildelingslov, og at tildelingen finder sted på grundlag af denne lov.

18 I medfør af TEHG's § 9, stk. 1, har enhver, der driver anlæg, ret til at få emissionskvoter i overensstemmelse med de i tildelingsloven præciserede betingelser. I henhold til denne bestemmelses stk. 2, sker fordelingen i forhold til den aktivitet, der er udført under en bestemt tildelingsperiode.

19 Endelig bestemmer TEHG's § 10, stk. 1, at hver tildeling forudsætter, at der indgives skriftlig ansøgning til de kompetente myndigheder.

20 Den 4. juli 2006 forelagde Forbundsrepublikken Tyskland i henhold til artikel 9, stk. 1, i direktiv 2003/87 Kommissionen sin nationale tildelingsplan for den anden tildelingsperiode (herefter den »tyske tildelingsplan II«).

21 I lighed med den tyske tildelingsplan I indeholder den tyske tildelingsplan II i kapitel 6.1 den almindelige tildelingsbestemmelse, som finder anvendelse på eksisterende anlæg (»Bestandanlagen«), der er taget i brug før den 31. december 2002. Hvad angår anlæg i industrisektoren er den opfyldelsesfaktor, som finder anvendelse, 0,9875.

22 I kapitel 6.2 i den tyske tildelingsplan II er det desuden under overskriften »Tildelinger i henhold til § 8 i ZuG 2007« præciseret, at det af denne bestemmelse følger, at der ved beregningen af antallet af emissionskvoter til anlæg, der er taget i brug mellem den 1. januar 2003 og den 31. december 2004, under en periode på 12 år fra det år, anlægget tages i brug, ikke anvendes nogen opfyldelsesfaktor.

23 Ved den omtvistede beslutning har Kommissionen delvist forkastet den tyske tildelingsplan II. I denne beslutnings artikel 1, stk. 2, konstaterede Kommissionen, at tildelingsreglerne som beskrevet i kapitel 6.2 i den tyske tildelingsplan II, navnlig under overskriften »Tildelinger i henhold til § 8 i ZuG 2007«, ikke var forenelige med femte kriterium i bilag III til direktiv 2003/87, idet de indebar en ubegrundet fordel for de berørte anlæg i forhold til andre tilsvarende bestående anlæg, på hvilke den almindelige tildelingsmetode fandt anvendelse.

24 Kommissionen mente nemlig, at den gratis tildeling af emissionskvoter for visse aktiviteter ved at anvende en mindre krævende og dermed gunstigere opfyldelsesfaktor udgjorde en selektiv økonomisk fordel for visse virksomheder, hvilket ville kunne fordreje eller true med at fordreje konkurrencevilkårene og påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne og følgelig kunne være statsstøtte i strid med artikel 87 EF og artikel 88 EF.

25 Kommissionen erkendte kun, at tildeling af emissionskvoter til eksisterende anlæg under en given tildelingsperiode kunne finde sted i henhold til metoder forskellige fra dem, der finder anvendelse på »nytilkomne« som omhandlet i artikel 3, litra d), i direktiv 2003/87, som således i direktivet anerkendes som en særlig kategori. Begrundelsen for en sådan ulige behandling blev imidlertid forældet under den følgende tildelingsperiode, da den oprindeligt »nytilkomne« nu blev til et eksisterende anlæg, som havde adgang til tilsvarende oplysninger som eksisterende anlæg.

26 I den omtvistede beslutnings artikel 2, stk. 2, anførte Kommissionen, at den ikke ville rejse indsigelse mod den tyske tildelingsplan II, hvis Forbundsrepublikken Tyskland — for at undgå forskelsbehandling — ville tilføje og offentliggøre følgende ændringer:

»[T]ildelingsgarantierne for den første tildelingsperiode, der beskrives i kapitel 6.2 i [den tyske tildelingsplan] under overskrifterne »Yderligere nye anlæg i henhold til § 11 i ZuG 2007« og »Tildelinger i henhold til § 8 i ZuG 2007« […], bør ikke ved tildeling af emissionskvoter finde anvendelse således, at de pågældende anlæg stilles bedre end andre tilsvarende bestående anlæg, på hvilke den almindelige tildelingsmetode, som fastsat i nævnte nationale tildelingsplan, finder anvendelse. Med andre ord skal samme opfyldelsesfaktor finde anvendelse på de berørte anlæg som på andre tilsvarende bestående anlæg […]«

Den appellerede kendelse

27 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 7. februar 2007 anlagde appellanten sag med påstand om annullation af den omtvistede beslutning.

28 Ved særskilt processkrift indleveret samme dag begærede appellanten ligeledes sagen behandlet efter den hasteprocedure, som er fastsat i artikel 76a i Rettens procesreglement. Kommissionen gjorde ved skrivelse af 23. februar 2007 indsigelse mod en hastebehandling af sagen. Ved Rettens beslutning af 7. juni 2007 blev begæringen om en hasteprocedure taget til følge.

29 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 23. marts 2007 gjorde Kommissionen i henhold til artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement gældende, at den ovennævnte sag måtte afvises, hvortil appellanten fremsatte sine bemærkninger den 12. april 2007.

30 Appellanten nedlagde i stævningen følgende påstande:

— Annullation af artikel 1, stk. 2, i den omtvistede beslutning, for så vidt som denne fastslår, at de tildelingsgarantier fra den første tildelingsperiode, der beskrives i kapitel 6.2 i den tyske tildelingsplan II under overskrifterne »Yderligere nye anlæg i henhold til § 11 i ZuG 2007« og »Tildelinger i henhold til § 8 ZuG 2007«, er uforenelige med direktiv 2003/87/EF.

— Annullation af artikel 2, stk. 2, i den omtvistede beslutning, for så vidt som bestemmelsen pålægger Forbundsrepublikken Tyskland pligter (»Vorgaben«) i forhold til anvendelsen af de tildelingsgarantier fra den første tildelingsperiode, der beskrives i kapitel 6.2 i den tyske tildelingsplan under overskrifterne »Yderligere nye anlæg i henhold til § 11 i ZuG 2007« og »Tildelinger i henhold til § 8 ZuG 2007«, og for så vidt bestemmelsen herved foreskriver anvendelsen af den opfyldelsesfaktor, som finder anvendelse på andre tilsvarende bestående anlæg.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

31 Ved den appellerede kendelse afviste Retten sagen med den begrundelse, at navnlig hvad angår appellanten var denne ikke adressat for den omtvistede beslutning, hvorfor selskabet ikke var individuelt berørt som omhandlet i artikel 230, stk. 4, EF.

32 Til støtte for denne konklusion fastslog Retten bl.a. i den appellerede kendelses præmis 59, at den omtvistede beslutning udgjorde en generel retsakt, idet den vedrører objektivt fastlagte situationer og har retsvirkning over for generelt og abstrakt afgrænsede personkredse. Retten fastslog videre, at den omtvistede beslutnings artikel 1, stk. 2, og artikel 2, stk. 2, vedrører alle driftslederne af anlæg, som på en generel og abstrakt måde er omfattet af de i kapitel 6.2 i den tyske tildelingsplan II fastsatte regler, og som er aktive i erhvervssektorer, der er underlagt ordningen for handel med kvoter i henhold til bilag I til direktiv 2003/87. Følgelig er disse driftsledere på baggrund af disse bestemmelser, og medmindre der foreligger egenskaber, der er særlige for dem, berørt på samme måde, og de befinder sig i identiske situationer.

33 Retten påpegede herefter, at fysiske eller juridiske personer, der ikke er adressater for en retsakt, ifølge fast retspraksis kun kan påstå, at de berøres individuelt som omhandlet i artikel 230, stk. 4, EF, såfremt de rammes af den pågældende retsakt på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som den, retsakten er rettet til (Domstolens dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 39, org.ref.: Rec. s. 197, på s. 223, af 18.5.1994, sag C-309/89, Codorniu mod Rådet, Sml. I, s. 1853, præmis 20, af 25.7.2002, sag C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, Sml. I, s. 6677, præmis 36, og af 1.4.2004, sag C-263/02 P, Kommissionen mod Jégo-Quéré, Sml. I, s. 3425, præmis 45).

34 I denne forbindelse fastslog Retten, at alene den omstændighed, at en generel retsakt har forskellige konkrete virkninger for de enkelte retssubjekter, den finder anvendelse på, ikke kan føre til, at de adskilles fra alle andre berørte erhvervsdrivende, såfremt retsakten finder anvendelse på en objektivt bestemt situation.

35 I den appellerede kendelses præmis 61 fastslog Retten dog, at sagsøgerne i den foreliggende sag — uden på nogen måde at være individualiserede som følge af egenskaber, der er særlige for dem — var berørt på samme måde som alle de andre driftsledere af anlæg, der er underlagt samme nationale og fællesskabsretlige bestemmelser og befinder sig i samme situation. Det vil således kun være på grundlag af deres objektive egenskab som driftsledere, der er omfattet af bestemmelserne i kapitel 6.2 i den tyske tildelingsplan II, og som aktive i sektorer, der er omfattet af bilag I til direktiv 2003/87, at sagsøgerne ville kunne gøre gældende at være berørt af den omtvistede beslutning.

36 I samme præmis i den appellerede kendelse fastslog Retten desuden, at ingen af de argumenter, sagsøgerne havde fremført, svækkede denne bedømmelse.

37 Navnlig mente Retten ikke — i præmis 65 i den appellerede kendelse — at den kunne tiltræde argumentet, hvorefter Saint-Gobain Glass Deutschland skulle være en del af en lukket kreds af personer, fordi selskabet tilhører en gruppe driftsledere, som i medfør af § 8, stk. 1, i ZuG 2007 har ansøgt og er blevet tildelt emissionskvoter under perioden fra 2003 til 2004. I denne henseende fastslog Retten indledningsvis, at Saint-Gobain Glass Deutschland hverken havde anført nogle nærmere omstændigheder vedrørende eller fremført noget bevis for sammensætningen af denne påståede lukkede kreds af driftsledere. Tilsvarende havde selskabet ikke vedlagt sagsakterne nogen liste over driftsledere, der havde draget fordel af anvendelsen af § 8, stk. 1, i ZuG 2007, i lighed med den liste, som de to andre sagsøgere havde fremlagt.

38 Retten påpegede desuden, at den omstændighed, at det på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede foranstaltning var muligt med større eller mindre nøjagtighed at fastlægge antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som denne foranstaltning fandt anvendelse på, ikke indebærer, at de pågældende retssubjekter må anses for individuelt berørt af foranstaltningen, når det kan fastslås, at denne retsvirkning som grundlag har objektive retlige eller faktiske kriterier, som er opstillet i den pågældende retsakt (Domstolens dom af 22.11.2001, sag C-451/98, Antillean Rice Mills mod Rådet, Sml. I, s. 8949, præmis 52).

39 Under disse omstændigheder fastslog Retten, at Saint Gobain Glass Deutschland ikke havde godtgjort, at selskabet var individuelt berørt af den omtvistede beslutning af den grund, at det påstod at tilhøre en lukket kreds af driftsledere.

40 Endvidere mente Retten heller ikke, at der af formålene med direktiv 2003/87, sammenholdt med femte betragtning hertil, eller af femte kriterium i bilag III, eller af nogen anden bestemmelse i dette direktiv fulgte en garanti for driftslederne af anlæg for, at en bestemt tildelingsmetode skulle finde anvendelse, eller for, at de ville få tildelt en bestemt mængde kvoter for drivhusgasemissioner, navnlig ikke når denne påståede garanti omfatter flere tildelingsperioder. Artikel 11, stk. 1 og 2,

i direktiv 2003/87, sammenholdt med dette direktivs artikel 9, stk. 1, og artikel 13, stk. 1, sondrer derimod klart mellem den første og den anden tildelingsperiode og begrænser gyldigheden af tildelte emissionskvoter til en enkelt tildelingsperiode, hvilket indebærer, at det er nødvendigt for medlemsstaterne at træffe separate beslutninger om tildeling for hver periode.

Parternes påstande

41 Saint-Gobain Glass Deutschland har i appelskriftet nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede kendelse ophæves i det omfang, den vedrører appellanten.

— Annullation af artikel 1, stk. 2, i den omtvistede beslutning, for så vidt som denne fastslår, at de tildelingsgarantier fra den første handelsperiode, der beskrives i kapitel 6.2 i den tyske tildelingsplan II, er uforenelige med direktiv 2003/87.

— Annullation af artikel 2, stk. 2, i den omtvistede beslutning, dels for så vidt som bestemmelsen giver Forbundsrepublikken Tyskland pålæg i forhold til anvendelsen af tildelingsgarantier fra den første handelsperiode, der beskrives i kapitel 6.2 i den tyske tildelingsplan, dels for så vidt som bestemmelsen herved foreskriver, at der gælder den samme opfyldelsesfaktor som for andre tilsvarende bestående anlæg.

— Subsidiært ophæves den appellerede kendelse, og sagen hjemvises til Retten i Første Instans.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

42 Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og ved en eventuel underkendelse af denne påstand en subsidiær påstand om frifindelse. Den har også nedlagt påstand om, at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Appellen

43 Saint-Gobain Glass Deutschland har til støtte for appellen gjort to anbringender om annullation af den appellerede kendelse gældende, dels vedrørende en tilsidesættelse af procesretten, dels vedrørende en tilsidesættelse af artikel 230, stk. 4, EF.

44 I henhold til artikel 119 i Domstolens procesreglement kan Domstolen, når det er åbenbart, at en appel skal afvises eller forkastes, når som helst på grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten ved begrundet kendelse beslutte at afvise eller forkaste appellen.

45 Domstolen mener, at dette er tilfældet i denne sag, og at der henset til afsigelsen af nærværende kendelse ikke er anledning til at tage stilling til begæringen om en fremskyndet procedure.

Appellens formalitet

46 Kommissionen er af den opfattelse, at appellanten ikke længere har nogen retlig interesse, idet annullationen af bestemmelserne i den omtvistede beslutning inden for rammerne af appellen ikke har nogen retsvirkning på grund af den af Kommissionen trufne beslutning K(2007) 5258 af 26. oktober 2007, der godkender Forbundsrepublikken Tysklands ændringer til sin lovgivning, og navnlig erstatningen af ordningen, der bygger på en enkelt opfyldelsesfaktor, med en anden ordning.

47 På Domstolens forlangende i medfør af procesreglementets artikel 54a har Kommissionen fremlagt den nævnte beslutning.

48 Det skal herved påpeges, at Domstolen kan fastslå, at en appel må afvises, når der efter afsigelsen af Rettens dom er indtrådt en sådan omstændighed, at dommen ikke kan skade appellanten. Retlig interesse hos appellanten forudsætter derfor, at appellen med sit resultat kan tilføre parten en fordel (jf. dom af 19.10.1995, sag C-19/93 P, Rendo m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 3319, præmis 13, og kendelse af 25.1.2001, sag C-111/99 P, Lech-Stahlwerke mod Kommissionen, Sml. I, s. 727, præmis 18).

49 I denne sag må det fastslås, at den beslutning, som Kommissionen har henvist til for at godtgøre, at appellanten ikke har nogen retlig interesse, dels ikke erstatter den omtvistede beslutning, dels kun henviser til ændringer i forbindelse med den omtvistede beslutnings artikel 1, stk. 2.

50 Appellanten bestrider dog også argumenterne om, at tildelingsgarantier fra den første tildelingsperiode, som omhandlet i den omtvistede beslutnings artikel 2, stk. 2, er uforenelige med direktiv 2003/87, dels for så vidt som bestemmelsen giver adressatmedlemsstaten pålæg vedrørende anvendelsen af tildelingsgarantier fra den første tildelingsperiode, der beskrives i kapitel 6.2 i den tyske tildelingsplan, dels for så vidt som bestemmelsen pålægger denne stat at anvende den samme opfyldelsesfaktor som for andre tilsvarende bestående anlæg.

51 Under disse omstændigheder og i mangel af yderligere oplysninger er Domstolen ikke i stand til at fastslå — således som Kommissionen har påstået — at Saint-Gobain Glass Deutschland overhovedet ikke har retlig interesse i den foreliggende appelsag.

52 Følgelig skal Kommissionens formalitetsindsigelse afvises.

Det første anbringende vedrørende en tilsidesættelse af procesretten

Parternes argumenter

53 Saint-Gobain Glass Deutschland har gjort gældende, at Retten ved den appellerede kendelse både har tilsidesat retten til en retfærdig rettergang og høringsretten. I

denne henseende har selskabet navnlig anført, at parterne i en sag skal gives mulighed for at udtale sig vedrørende samtlige spørgsmål om faktisk og retlige omstændigheder, som er relevante i forhold til tvistens afgørelse.

54 Ifølge appellanten har Retten i det væsentlige støttet sin kendelse på den omstændighed, at appellanten hverken havde præciseret eller fremført noget bevis for sammensætningen af den lukkede kreds af driftsledere, som selskabet havde henvist til for at blive anerkendt som en person, der var individuelt berørt af den omtvistede beslutning. Saint-Gobain Glass Deutschland påstår, at Retten på ingen måde anmodede selskabet om at fremlægge en liste over de pågældende driftsledere. Heraf følger, at selskabet ikke var i stand til over for Retten at redegøre for, hvorfor det ikke havde fremlagt en sådan liste.

55 Appellanten har herved anført, at det ikke havde nogen grund til at fremlægge den pågældende liste uden udtrykkeligt at være blevet opfordret hertil af Retten. Desuden mener appellanten, at tilhørsforholdet til en lukket kreds af driftsledere direkte fulgte af den nationale lovgivnings opbygning og derfor ikke afhænger af, om der fremlægges en liste over de pågældende driftsledere.

56 Saint-Gobain Glass Deutschland har desuden anført, at selskabet ikke kunne fremlægge en sådan liste, eftersom Umweltbundesamt (det tyske Forbundsmiljøkontor) af databeskyttelseshensyn ikke havde kunnet efterkomme en sådan begæring. Derimod havde Retten adgang til at træffe foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse eller bevisoptagelsen. Hvis Retten således havde fremsat en sådan begæring, ville Forbundsrepublikken Tyskland have fremlagt en sådan liste, der kunne godtgøre appellantens tilhørsforhold til en lukket kreds af driftsledere.

57 Kommissionen mener ikke, at Retten med den appellerede kendelse har tilsidesat sine processuelle forskrifter.

Domstolens bemærkninger

58 I modsætning til appellantens opfattelse skal det straks fastslås, at det alene var for fuldstændighedens skyld, at Retten bemærkede, at appellanten ikke havde fremlagt en liste over driftsledere, der var berørt af den omtvistede beslutning, med henblik på at godtgøre, at selskabet var individuelt berørt heraf.

59 Retten bemærkede nemlig indledningsvis — i den appellerede kendelses præmis 61 — at sagsøgerne ikke var individuelt berørt af den omtvistede beslutning og ikke havde fremsat nogen argumenter, der kunne drage denne vurdering i tvivl.

60 Som svar på visse af Saint-Gobain Glass Deutschland fremsatte argumenter og på grundlag af selskabets påståede tilhørsforhold til en lukket kreds af driftsledere påpegede Retten navnlig i den appellerede kendelses præmis 65, at den omstændighed, at det med større eller mindre nøjagtighed er muligt at fastlægge antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som den i nævnte beslutning anfægtede foranstaltning finder anvendelse på, ikke indebærer, at de pågældende retssubjekter må anses for individuelt berørt af foranstaltningen, når det kan fastslås, at denne retsvirkning som grundlag har objektive retlige eller faktiske kriterier, som er opstillet i den pågældende retsakt.

61 Retten fastslog herved, at Saint-Gobain Glass Deutschland hverken havde præciseret eller fremført noget bevis for sammensætningen af denne påståede lukkede kreds af driftsledere. Følgelig var det alene for fuldstændighedens skyld, at Retten bemærkede, at appellanten ikke havde vedlagt sagsakten nogen liste over driftsledere, i modsætning til, hvad de andre sagsøgere havde gjort.

62 Ifølge fast retspraksis kan klagepunkter rettet mod ufornødne begrundelser i en afgørelse for Retten ikke medføre ophævelse af afgørelsen og er derfor irrelevante (dom af 28.6.2005, forenede sager C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P — C-208/02 P og C-213/02 P, Dansk Rørindustri m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 5425, præmis 148, samt kendelse af 23.2.2006, sag C-171/05 P, Piau mod Kommissionen, Sml. I, s. 37, præmis 86).

63 Under disse omstændigheder skal det første anbringende forkastes som irrelevant.

Det andet anbringende vedrørende en tilsidesættelse af artikel 230, stk. 4, EF

Parternes argumenter

64 Saint-Gobain Glass Deutschland har med dette anbringende i det væsentlige gjort gældende, at Retten har foretaget en fejlagtig anvendelse af begrebet individuelt berørt af en fællesskabsretsakt.

65 Ifølge appellanten var den pågældende kreds af driftsledere på grundlag af den tyske lovgivning endegyldigt defineret og/eller definerbare og kunne i hvert fald ikke udvides. Under disse omstændigheder mener appellanten, at Retten ikke kunne fastslå, at forbuddet mod at opretholde tildelingsgarantien fandt anvendelse på grundlag af objektive retlige eller faktiske kriterier, som var opstillet i den pågældende retsakt.

66 Ifølge appellanten var driftslederne præcist angivet i den omtvistede beslutning, således at den objektive reference til anvendelsesområdet for § 8 i ZuG 2007 uden at ændre beslutningens rækkevidde og uden undtagelse kunne have været erstattet af en navneliste over driftsledere.

67 Appellanten har under henvisning til dom af 13. maj 1971, International Fruit Company m.fl. mod Kommissionen (forenede sager 41/70-44/70, Sml. 1971, s. 83, org.ref.: Rec. s. 411, præmis 21), gjort gældende, at Retten burde havde anset den omtvistede beslutning for at være en samling individuelle beslutninger, eftersom Kommissionen ved denne beslutning i forhold til de driftsledere, som var omfattet af tildelingsgarantien i § 8 i ZuG 2007, forbød opretholdelsen af denne tildelingsgaranti. Endelig mener appellanten, at Kommissionens beslutning vedrørende den tyske tildelingsplan II både udgjorde en generel retsakt og en samling individuelle beslutninger, i det omfang den forbød anvendelsen af tildelingsgarantier i henhold til § 8 i ZuG 2007.

68 Kommissionen har gjort gældende, at dette anbringende bør forkastes som ubegrundet. Kommissionen har herved anført, at Retten har anvendt artikel 230, stk. 4, EF korrekt.

69 Desuden mener Kommissionen, at den omtvistede beslutning ikke kan anses for at være en samling af individuelle beslutninger, eftersom Kommissionen ikke har taget

stilling til individuelle ansøgninger og under alle omstændigheder ikke rådede over tilstrækkelige oplysninger vedrørende de anlæg, der var omfattet af den anmeldte nationale tildelingsplan, til at kunne træffe nogen beslutning i den forstand, som appellanten søger at godtgøre.

Domstolens bemærkninger

70 Det skal fastslås — som Retten med føje har gjort — at den omstændighed, at det er muligt med større eller mindre nøjagtighed at fastlægge antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som en foranstaltning finder anvendelse på, ikke indebærer, at de pågældende retssubjekter må anses for individuelt berørt af foranstaltningen, når det som i det foreliggende tilfælde kan fastslås, at denne retsvirkning som grundlag har objektive retlige eller faktiske kriterier, som er opstillet i den pågældende retsakt (jf. bl.a. Antillean Rice Mills-dommen, præmis 52, samt kendelse af 24.5.1993, sag C-131/92, Arnaud m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 2573, præmis 13, og af 21.6.1993, sag C-276/93, Chiquita Banana m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 3345, præmis 8).

71 Hvad angår appellantens argument, hvorved denne søger at påvise den omtvistede beslutnings dobbeltsidede karakter, idet den påstås både at udgøre en generel retsakt og en samling af individuelle beslutninger, skal det fastslås — som Retten har gjort i den appellerede kendelses præmis 59 — at den omtvistede beslutning, der har Forbundsrepublikken Tyskland som adressat, udgjorde en generel retsakt, idet den vedrører objektivt fastlagte situationer og har retsvirkning over for generelt og abstrakt afgrænsede personkredse.

72 Desuden medfører den omstændighed, at den omtvistede beslutning indebar et forbud mod opretholdelsen af den tildelingsgaranti, som visse driftsledere i henhold til § 8 i ZuG 2007 havde kunnet gøre krav på, ikke, at denne beslutning får karakter af en samling af individuelle beslutninger.

73 Det skal herved fastslås, at i modsætning til, hvad appellanten har anført under denne appel, gør den omstændighed, at den af medlemsstaten for Kommissionen forelagte nationale tildelingsplan skal indeholde en liste over anlæg, der er omfattet af ordningen for handel med kvoter, samt en angivelse af de kvoter, som denne medlemsstat vil tildele disse anlæg, det ikke muligt at fastslå, at Kommissionen ved den omtvistede beslutning har taget stilling til individuelle ansøgninger, hvilket var situationen i den sag, der gav anledning til dommen i sagen International Fruit Company m.fl. mod Kommissionen.

74 En sådan konstatering støttes af det forhold, at den forskrevne liste i punkt 10 i bilag III til direktiv 2003/87 omhandler de pågældende anlæg og ikke en navneliste over driftsledere, som tildeles kvoter.

75 I henhold til dette direktivs artikel 11, stk. 2 og 3, påhviler det desuden hver medlemsstat — og ikke Kommissionen — at træffe afgørelse om den samlede mængde kvoter, den vil tildele for den omhandlede periode, og at påbegynde processen for tildeling heraf til driftslederen af hvert anlæg samt at træffe afgørelse om tildeling af disse kvoter. En sådan afgørelse træffes på grundlag af den nationale tildelingsplan, der er udarbejdet i henhold til artikel 9 og i henhold til direktivets artikel 10.

76 Som Retten har bemærket i den appellerede kendelses præmis 67, følger der endelig hverken af formålene med direktiv 2003/87, sammenholdt med femte betragtning hertil, eller af femte kriterium i bilag III hertil, eller af nogen anden bestemmelse i direktivet nogen garanti for driftslederne af anlæg for, at en bestemt tildelingsmetode skulle finde anvendelse, eller for, at de ville få tildelt en bestemt mængde kvoter for drivhusgasemissioner. Denne konstatering bekræftes desuden af de ændringer, som Forbundsrepublikken Tyskland senere foretog i den tyske tildelingsplan II, og som Kommissionen accepterede.

77 Under disse omstændigheder har Retten ikke foretaget en urigtig retsanvendelse af artikel 230 EF, da den fastslog, at den omtvistede beslutning var en generel retsakt og følgelig ikke berørte appellanten individuelt.

78 Det skal under alle omstændigheder fastslås, at når der ikke er mulighed for at påstå den omtvistede beslutning annulleret, bevarer sagsøgerne muligheden for at anfægte de nationale foranstaltninger, der er vedtaget i henhold til den anfægtede beslutning, og for herved at påberåbe sig beslutningens ulovlighed for de nationale domstole, som træffer afgørelse under overholdelse af artikel 234 EF (jf. i denne retning dom af 27.9.1983, sag 216/82, Universität Hamburg, Sml. s. 2771, præmis 10, og af 17.11.1998, sag C-70/97 P, Kruidvat mod Kommissionen, Sml. I, s. 7183, præmis 48 og 49).

79 På baggrund af det ovenstående er det åbenbart, at dette anbringende må forkastes, og følgelig at appellen må forkastes i sin helhed.

Sagens omkostninger

80 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, som i medfør af samme reglements artikel 118 finder anvendelse i en appelsag, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at Saint-Gobain Glass Deutschland tilpligtes at betale sagens omkostninger, og dette selskab har tabt sagen, bør det pålægges det at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser bestemmer Domstolen (Sjette Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Saint-Gobain Glass Deutschland betaler sagens omkostninger.

Underskrifter